

Zalán Tibor

Murter szélverésben

Akkor
amikor fájdalmat okoz a fény is
Eumolpiaszban a saját riadalmára ébred
Lovak vágatnak
fölötte a kék országuTON és a tenger
pusztságát haldokló állatok eltévedt nyerítése
veri föl Eljön a szél is hogy átmossa elrohadt lelkeinket
akkor
gyermek leszünk újra ki színes kövekkel játszik
kagylóhéjakkal melyek részéből a végtelen illata szivárog elő

Hagyj még idő kapaszkodik a hajnal peremébe
A rózsaszín unikornis lángoló fejét
Kornati horpadt bádoglavórjába mártja Részeg
matrózok énekelnek részeg hajókon részeg dalokat
Kopár fegyenc-szigeteken hallgat a hajótörött múlt
Akkor
szájához emeli a követ és rátapos a kenyérre
Megfejtteni készül a tenger locsogását a hullámok
elmosta hieroglifákat a homok szétdőlt alakzatai
között
Sziklákra dől A sötét nehéz borai nem csöndesülnek

Ha nincs álom nincs ébredés sem
Ahogy a semminek sincs árnyéka csak kiterjedése
A bágyadt teraszról hajókra lát Hervadt vitorlákra
Számba veszi a hajnal tűzfalára mázolt vad graffitiket

A tengerhez meghalni kellene jöjjön
Csak az öngyász méltó ekkora mindenséghez
Egy ironikus mondaton töri a fejét Legalább
De elcsuklik a szándék
Olyan mintha sírna pedig csak undor rázza
Ilyet érezhet az aki álmában angyalokkal hál

A kabócák isten rongyosai még nem ébredtek fel
Addig Philip Glasst és Meredith Monkot hallgat
folyékony napokról tűnődik és elmereng a
teknősbéka hasogató álmán Arcok felmerülnek
Arcok visszamerülnek Elkékült szájakból szakad
fel a panasz Holtakkal nyaral Pusztulásban tengerezik